

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžk/8/2019
Identifikačné číslo spisu: 6018200234
Dátum vydania rozhodnutia: 10.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Čanádyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6018200234.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. v právnej veci žalobcu: Slovak Telekom, a.s., so sídlom Bajkalská 28, 817 62 Bratislava, IČO: 35 763 469, právnej zastúpený: JUDr. Peter Škerlík, advokát, so sídlom Ul. J. Ľatliaka 2051/8, 026 01 Dolný Kubín, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, odbor výstavby a bytovej politiky, oddelenie štátnej stavebnej správy, Nám. L. Štúra 1, 974 05 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OVBP2-2018/009928/04-BX zo dňa 19. februára 2018, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/61/2018-89 zo dňa 28. novembra 2018, takto

rozhodol:

Kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom konania náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „správny súd“, „krajský súd“) rozsudkom č.k. 23S/61/2018-89 zo dňa 28.11.2018 (ďalej aj „rozsudok správneho súdu“, „napadnutý rozsudok“) zamietol správnu žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OVBP2-2018/009928/04-BX zo dňa 19.02.2018 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Uvedeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie obce Kordíky ako stavebného úradu (ďalej aj „stavebný úrad“, „prvostupňový správny orgán“), ktorý rozhodnutím č. 28-042/2016/MM, evidenčné číslo 4/2017 zo dňa 09.11.2017 (ďalej aj „prvostupňové správne rozhodnutie“), ktorým postupom podľa § 62 ods. 4 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení nasledujúcich predpisov (ďalej iba „stavebný zákon“, „50/1976 Zb.“) zamietol žiadosť žalobcu o vydanie stavebného povolenia stavby „ZS a RR bod Kordíky - Rekonfigurácia základňovej stanice BB-KOR“ na pozemku KNC č. 131/2 v k.ú. L. (ďalej aj „stavba“), ktorej predmetom, tak ako vyplýva z obsahu

prvostupňového správneho rozhodnutia, bola úprava základňovej stanice Kordíky (ďalej aj ako „základňová stanica“, „ZS“) a vybudovanie nového rádiatelefonického bodu RR, aj telekomunikačného stožiaru (ďalej aj „RR bod“), ktorá spolu so sústavou ďalších základňových staníc má tvoriť na území Slovenska verejnú rádiatelefonnú sieť (ďalej aj „VRS“). Účelom stavby bolo rozšírenie VRS o nové rádieleové spojenie medzi základňovou stanicou BB-KOR v katastri Starých hôr, s novým RR bodom Kordíky, ktorým je predmetom stavby, ako rekonfigurácia - úprava existujúcej základňovej stanice BB-KOR v zastavanom území obce Kordíky tak, že umiestnenie existujúcej základňovej stanice BB-KOR na pozemku KNC č. 131/2 v k.ú. L. v roku 1996, a to územným rozhodnutím č. ŽP-1577,1/95-Po, evč. 23/95 zo dňa 18.05.1995 (ďalej len „územného rozhodnutie z roku 1995“, „územné rozhodnutie“) povolil v tom čase vecne a miestne príslušný stavebný úrad základňovú stanicu. V rámci existujúcej ZS BB KRO Háj, postavenej na základe územného povolenia z roku 1995, bolo predmetom konania vybudovanie nového RR bodu, čo si vyžaduje vybudovanie nového telekomunikačného stožiaru výšky 26 m, montáž novej technológie rádieleového prenosu dát, osadenie novej parabolickej antény a vyhotovenie novej prevádzkovej elektroinštalácie, podľa žiadosti stavebníka o vydanie stavebného povolenia, keď existujúca a územným rozhodnutím z roku 1995 povolená základňová stanica bola postavená so stožiarom vo výške 9 m.

3. Krajský súd poukázal na ustanovenia § 1 ods. 1, ods. 2, § 8 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 11 ods. 1, ods. 5, § 43a ods. 3 písm. h/, § 55 ods. 2 písm. e/, f/, g/ zákona č. 50/1976 Zb. a konšatoval, že z citovaných ustanovení stavebného zákona bolo zrejmé, že práve územným plánovaním, ktoré je zhmotnené do územnoplánovacej dokumentácie a podkladov, sa rieši využitie konkrétneho územia tak, aby všetky zásahy, realizované za účelom využitia územia, rešpektovali ekologické, kultúrne, historické a iné obdobné požiadavky.

4. Ďalej správny súd uviedol, že aj keď sa územný plán obce Kordíky z roku 1994 nezachoval, potreba ochrany vidieckeho priestoru a tomu zodpovedajúcemu vzhľadu krajiny jednoznačne vyplývala aj z územného plánu veľkého územného celku Banskobystrický kraj v znení jeho doplnkov a aj z koncepcie územného rozvoja Slovenska z roku 2001, ktoré boli platné a účinné v roku 2014, kedy žalobca prvýkrát prejavil vôľu rekonfigurovať základňovú stanicu. Keďže v čase rozhodovania orgánu verejnej správy 1. stupňa bol platný nový územný plán obce Kordíky, stavebný úrad ho pri svojom rozhodovaní nemohol opomenúť. Tento územný plán rieši podmienky verejných komunikačných sietí jednoznačne s určením výškového regulatívu, ktorý stavba s výškou 26 m presahuje.

5. Z administratívneho spisu vyplynulo, že stavba v pôvodnej výške 8,5 m, resp. 9,5 m (rozdielna výška je uvádzaná v priebehu celého administratívneho konania aj v podaniach účastníkov a ani na pojednávaní pred správnym súdom prítomní účastníci konania neodpovedali na otázku o výške zhodne), bola akceptovateľná. Rekonfiguráciou základňovej stanice by malo dôjsť k navýšeniu na 26 m. Ak by aj územný plán obce Kordíky z roku 1994 neriešil konkrétne výškové regulatívy (obsah územného plánu je preukazovaný len stanoviskom spracovateľa), v zmysle § 30 stavebného zákona by zrejme nastala potreba doplniť územný plán a reagovať na požiadavku umiestnenia takejto stavby.

6. Je nesporné, že žalobca zabezpečuje pokrytie územia signálom a tým možnosť elektronickej komunikácie a pre realizáciu tejto svojej činnosti potrebuje umiestňovať a budovať rôzne zariadenia, čoho sa domáha v administratívnych konaniach podľa stavebného zákona. Prejednávaná vec je špecifická v tom, že žalobca už zariadenie mal vybudované na podklade dočasne platného územného rozhodnutia a vzhľadom na vývoj v oblasti elektronických komunikácií bolo zariadenie potrebné zmeniť.

7. Žalobca stavbu ohlásil stavebnému úradu, na základe čoho mu bolo oznámené, že stavebný úrad proti stavbe nemá námietky. S takýmto postupom sa nestotožnil prokurátor okresnej prokuratúry, ktorý podal proti oznámeniu protest a na základe protestu stavebný úrad svoje oznámenie o tom, že voči stavbe nemá námietky, zrušil. Toto rozhodnutie sa stalo právoplatným a vykonateľným a nebolo žiadnym z účastníkov konania rozporované.

8. Neobstojí tvrdenie žalobcu, že podmienky pre vydanie dodatočného stavebného povolenia boli splnené

už podaním žiadosti o dodatočné stavebné povolenie dňa 18.11.2014, pretože stavbu, resp. jej zmenu, nebolo možné po zrušení oznámenia vydaného v konaní na základe ohlásenia dodatočne povoliť v konaní podľa § 88a stavebného zákona.

9. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že na stavbu nebolo potrebné ani stavebné povolenie ani ohlásenie a neobstojí ani rozvedenie tejto žalobnej námietky v replike, kde žalobca používal terminológiu stavebného zákona a terminológiu zákona o elektronických komunikáciách. Definícia elektronickej komunikačnej siete, jej vedenia a pridružených prostriedkov zo zákona o elektronických komunikáciách nie je použiteľná v stavebnom konaní v zmysle inštitútov elektronických komunikácií zadefinovaných stavebným zákonom.

10. Z ustanovenia § 43a ods. 3 písm. h/ zákona č. 50/1976 Zb. vyplýva, že stavebný zákon rozlišuje elektronické komunikačné siete a vedenia a telekomunikačné stožiare a transformačné stanice. Pre prejednávajúcu vec neobstojí aplikácia ustanovenia § 56 písm. b/ stavebného zákona, podľa ktorého stavebné povolenie ani ohlásenie sa nevyžaduje pri nadzemných a podzemných vedeniach elektronických komunikačných sietí, vrátane oporných a vytyčovacích bodov, pretože základňová stanica nie je vedením elektrickej komunikačnej siete, ale telekomunikačným stožiarom.

11. Na prejednávajúcu vec sa nevzťahuje ustanovenie § 55 ods. 2 písm. e/ stavebného zákona, ktoré rieši stavby elektronických komunikačných sietí (nosiče telekomunikačných zariadení) na existujúcich objektoch (napr. bytové domy), ani ustanovenie § 55 ods. 2 písm. f/ stavebného zákona pre nedodržanie výškového parametra a ani § 55 ods. 2 písm. f/ stavebného zákona, pretože nejde len o výmenu alebo doplnenie telekomunikačného zariadenia na existujúcej stavbe elektronických telekomunikačných sietí. Došlo minimálne k zmene stavby z pohľadu zmeny výšky (zmenou stavby v zmysle § 139b ods. 5 písm. a/ stavebného zákona sa rozumie aj nadstavba, ktorou sa stavba zvyšuje), navyše tu došlo k odstráneniu pôvodnej konštrukcie stožiara a táto bola nahradená novou konštrukciou a došlo aj k budovaniu oporného múrika a nových betónových základov. Telekomunikačné stožiare nemôžu byť v zmysle platnej právnej úpravy umiestňované bez toho, aby podliehali povolovaciemu režimu v zmysle stavebného zákona, čo nepochybne vyplýva aj z vyššie citovaných ustanovení stavebného zákona, v ktorých sú riešené len také telekomunikačné zariadenia a vedenia, ktoré nepredstavujú výrazný a podstatný zásah do prostredia alebo nepredstavujú podstatnú zmenu existujúcich zariadení.

12. Žalovaný vo svojom rozhodnutí vhodne, v záujme zachovania princípov výkonu dobrej verejnej správy, vykonal test proporcionality aj konfrontáciu kolidujúcich verejných záujmov. Správne vo svojom predošlom rozhodnutí uložil orgánu verejnej správy 1. stupňa zaoberať sa aj ochranou dobromyseľne nadobudnutých práv. V predmetnom prípade neobstoja námietky žalobcu vo vzťahu k prezumpcii správnosti správnych aktov a uplatňovanie princípu dôvery v úkony správnych orgánov. Žalobca ohlásil uskutočnenie stavby, pričom bolo zrejmé, že nešlo o stavbu, resp. zmenu stavby, ktorú by bolo možné realizovať v režime ohlásenia. Táto skutočnosť bola namietaná v proteste prokurátora a prvostupňový správny orgán ju uznal a svoje oznámenie zrušil. Ďalšie administratívne konania a v nich vydané rozhodnutia žalovaného (tie, ktoré predchádzali správnu žalobou napadnutému rozhodnutiu) zodpovedali právnomu názoru, ktorý bol vyslovený v proteste prokurátora a zodpovedali aj právnej úprave stavebného zákona. Skutočnosť, že žalobca stavbu realizoval v čase, kedy mu bolo oznámené, že stavebný úrad voči stavbe nemá námietky a oznámenie bolo neskôr zrušené, nemôže byť samostatným dôvodom pre udelenie stavebného povolenia pri ignorovaní ostatných požiadaviek a podmienok, ktoré v zmysle stavebného zákona musia byť splnené a na ktoré treba vziať zreteľ (ktoré navyše aj boli dôvodom vyhodnotenia predošlého postupu ako nezákonného). V tejto súvislosti bola správne vyhodnotená aj ochrana dobromyseľne nadobudnutých práv.

13. Žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán sa správne vysporiadali aj s aplikáciou ustanovenia § 88b stavebného zákona, ktoré bolo prekážkou preto, aby stavba mohla byť posudzovaná v konaní o dodatočnom povolení stavby. Aj keď stavba nebola realizovaná na základe stavebného povolenia, ale na základe ohlásenia, bolo nepochybné, že žalobca stavbu realizoval v čase, keď disponoval právnym aktom, ktorý mu umožňoval stavbu realizovať, preto aplikácia § 88b stavebného zákona je logická.

Keďže stavba bola riešená v rámci ohlasovacieho konania, nepredchádzalo oznámeniu o tom, že stavebný úrad nemá voči stavbe námietky, samostatné územné konanie. Žalovaný preto správne, vychádzajúc z filozofie stavebného zákona, posudzoval aj územno-plánovacie požiadavky v konaní o žiadosti o vydanie stavebného povolenia. Tento postup považoval krajský súd za správny a ani žalobca v správnej žalobe konkrétne námietky vo vzťahu k tomuto postupu nenamietal.

14. Z vyššie uvedených dôvodov správny súd správnu žalobu žalobcu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol.

15. Keďže žalobca nebol v konaní úspešný, správny súd mu nepriznal právo na náhradu trov konania v zmysle § 167 ods. 1 SSP a contrario.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

16. Proti rozhodnutiu správneho súdu podal riadne a včas kasačnú sťažnosť žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) podaním zo dňa 11.01.2019. V kasačnej sťažnosti žiadal napadnutý rozsudok správneho súdu kasačným súdom zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného kasačného súdu zruší a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie a prizná mu trovy konania.

17. V sťažnostných bodoch sťažovateľ poukázal na chronológiu veci, ktorú konštatoval aj správny súd v napadnutom rozsudku. V kasačnej sťažnosti poukazoval na to, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že stavebný zákon pojem „verejný záujem“ nedefinuje a verejný záujem je možné hodnotiť na základe dvoch znakov, a to prospechu, pričom ide o prospech majetkový alebo iný a subjektu, ktorému je prospech určený, buď všetkým, čo bude v praxi ťažko realizovateľné, podľa sťažovateľa, alebo aspoň mnohým. Poukázal na nález Ústavného súdu SR PL. ÚS 19/09 a konštatoval, že vo veci bolo potrebné poukázať na právnu normu pri hodnotení verejného záujmu ako *lex specialis*, a to zákona č. 351/2001 Z.z. o elektronických komunikáciách (ďalej aj ako „ZEK“, alebo „zákon č. 351/2001 Z.z.“), ktorý v znení účinnom od 01.01.2018 v § 66 ods. 6 a 7 vymedzil kritériá pre preukazovanie verejného záujmu v oblasti budovania verejnej elektronickej komunikačnej siete. Podľa názoru sťažovateľa, krajský súd pri hodnotení verejného záujmu vychádzal len z domnienok a subjektívnych pocitov a nevenoval dostatočnú pozornosť postaveniu žalobcu v oblasti elektronickej komunikácie, keď na jednej strane síce uznal, že žalobca je významným podnikom a tiež jediným, ktorý poskytuje univerzálnu službu (bod 71 rozsudku správneho súdu), čo v konaní nebolo sporné, že žalobca je podnikom s osobitnými povinnosťami veľkoobchodne poskytovať svoju infraštruktúru a sieť aj novým podnikom pre poskytovanie služieb širokopásmového prístupu k internetu či iných elektronických komunikačných služieb všetkým občanom v jej pokrytí. Zdôraznil čl. 11 Rámcovej smernice ES - Smernica č. 2002/19/21/EC EP a Rady o spoločnom regulačnom rámci pre siete a služby elektronických komunikácií (ďalej len „rámcová smernica“), ktorá zdôrazňuje nevyhnutnosť rýchleho zriaďovania elektronických komunikačných sietí a predznamenáva aj verejný záujem na tomto zriaďovaní. Ďalej poukázal na uznesenie vlády SR č. 136 z 02.05.2011, ktorým bola schválená Národná stratégia pre širokopásmový prístup SR, ktorý zohľadňuje aj zámery „Stratégie na zabezpečenie inteligentného udržateľného a inkluzívneho rastu Európa 2020“, najmä v oblasti iniciatívy „Digitálna agenda pre Európu“. Poukázal na ZEK ako aj európske normy, týkajúce sa elektronických komunikácií ako aj na logiku a konštatoval, že elektronizácia štátnej správy, zdravotníctva či iných odvetví nie je možné bez rýchlej, kvalitnej a spoľahlivej verejnej siete. Zdôraznil, že nie iba budovanie, ale aj uspôsobenie už existujúcich sietí novým technológiám je, podľa názoru sťažovateľa, verejným záujmom.

18. Ďalej v kasačnej sťažnosti nesúhlasil s názorom správneho súdu, že na zhotovenie stavby základňovej stanice nie je postačujúce územné rozhodnutie, ale že je potrebné stavebné povolenie preto, že vraj základňová stanica nie je vedením siete, ale telekomunikačným stožiarom.

19. V tomto smere sťažovateľ poukázal na § 2 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 4 ZEK a § 56 písm. b/, § 43a

ods. 3 písm. h/ stavebného zákona, vo väzbe na zdôvodnenie rozsudku správneho súdu v bode 91, sťažovateľ konštatoval, že ZEK je lex specialis vo vzťahu k stavebnému zákonu. Základňová stanica je vedením elektronickej komunikačnej siete a na jej zhotovenie stavebný zákon stavebné povolenie nevyžaduje, preto názor správneho súdu, že stavba základňovej stanice mala byť povolená stavebným povolením nemá oporu v právnom poriadku SR s poukazom aj na § 4 ods. 1 ZEK, ktoré upravuje a definuje telekomunikačné zariadenie, keď dominantným prvkom základňovej stanice z hľadiska stavebného je stavebná konštrukcia - betónová pätká a stožiar.

20. Ďalej v kasačnej sťažnosti tvrdil, že rozhodnutím správneho súdu došlo k neposkytnutiu ochrany dobromyseľne nadobudnutých práv a prihladaniu na územný plán z roku 2017 v rozpore s právnou úpravou. Poukazoval na bod 94 rozsudku a tvrdil, že správny súd, napriek tomu, že zákon *expresis verbis* neustanovuje ako sa má povoľovať rekonfiguráciu stavieb elektronickej komunikačných sietí, čo žalobca uviedol podrobne už v bode 46 žaloby, sa s touto argumentáciou správny súd nezaoberal. Tvrdil, že umiestnenie stavby nevyžaduje pri nadzemných a podzemných vedeniach elektronickej komunikačných sietí, vrátane oporných a vytyčovacích bodov ani stavebné povolenie, ani ohlásenie, potom podľa sťažovateľa bolo na mieste riešiť, či povoľovanú úpravu stožiaru z 9,5 m vysokého na 26 m vysoký je možné riešiť ako zmenu stavby len územným rozhodnutím alebo túto povoliť podľa § 55 ods. 2 písm. g/ stavebného zákona ohlásením, ako to bolo aj v posudzovanej veci, alebo stavebnými povoleniami. Podľa sťažovateľa je logické, že ak nová stavba nevyžaduje stavebné povolenie, potom by ho nemala vyžadovať ani jej zmena. Poukazoval na skutočnosť, že územný plán obce Kordíky z roku 2014 neexistuje, nemohol byť dohľadný. Konštatoval, že skôr pokladá za pravdepodobné, že tvrdený plán nikdy neexistoval, lebo obec Kordíky má a mala aj v roku 2014 určite menej ako 2 000 obyvateľov, pričom územný plán podľa § 11 stavebného zákona musia mať len obce s viac ako 2 000 obyvateľov a že tento územný plán si obec nechala vypracovať až v roku 2017, teda 3 roky potom ako bola povinná rozhodnúť o žiadosti žalobcu o vydanie dodatočného stavebného povolenia, a teda časť, ktorú akceptoval správny súd ako záväznú, tam zahrnula len z dôvodu, že žalobca trval na dokončení základovej stanice, či inak povedané, že si chcel riadne plniť povinnosti dané mu správnym poriadkom SR, bolo viac ako veľmi pravdepodobné.

21. Ďalej v kasačnej sťažnosti poukazoval sťažovateľ na nedostatočné odôvodnenie rozsudku správneho súdu, v dôsledku čoho došlo podľa neho k porušeniu práv žalobcu na spravodlivý proces. Závery správneho súdu, že neobstojí tvrdenie žalobcu, že na stavbu nebolo potrebné ani stavebné povolenie, sú zo strany správneho súdu nedostatočne zdôvodnené. Správny súd neuviedol, z čoho tak usudzuje, najmä aby vyvrátil argumenty uvedené v žalobe a v replike.

22. Sťažovateľ poukázal na znenie § 2 ods. 14 zákona č. 351/2011 Z.z., ktorý definuje vedenie elektronickej komunikačnej siete, ktorými sú inžinierske stavby sietí, vrátane ich príslušenstva, pridružených prostriedkov. Konštatoval, že rozsudok správneho súdu má síce 21 strán, ale jeho odôvodnenie vo vzťahu k žalobným bodom je nedostatočné, čo je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR a ESLP.

23. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 18/95 a konštatoval, že žiadosť o vydanie stavebného povolenia stavebný úrad zamietol podľa § 62 ods. 4 stavebného zákona, ktorý ustanovuje, že ak by sa uskutočnením alebo užívaním stavby mohli ohroziť verejné záujmy chránené týmto zákonom a osobitnými predpismi alebo neprimerane obmedziť či ohroziť práva a oprávnené záujmy účastníkov vo väčšom rozsahu, než sa počítalo v územnom rozhodnutí, stavebný úrad žiadosť o stavebné povolenie zamietne, sťažovateľ konštatoval, že stavebný úrad iba hľadal dôvody a možnosti ako zabrániť dokončeniu základňovej stanice, keďže verejným záujmom nie je jej odstránenie základňovej stanice, ale jej čo najrýchlejšie dokončenie, aby občania v intraviláne a extraviláne obce Kordíky mohli využívať elektronickej komunikačné spojenia plnohodnotne. Súčasne si žalobca uplatnil náhradu trov konania vo výške 100 %.

24. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 08.03.2019, s názorom správneho súdu sa stotožnil.

III.

Konanie na kasačnom súde

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP), oprávnenou osobou na jej podanie (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP), má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

26. Kasačný súd po oboznámení sa s obsahom kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku správneho súdu konštatuje, že v konaní nebolo sporným, že na základe územného rozhodnutia z roku 1995 bola v intraviláne na pozemku KNC 131/2 v k.ú. L. postavená základňová stanica BB-KOR v zastavanom území obce, ktorej predmetom bolo vybudovanie základňovej stanice obsahujúci telekomunikačný stožiar vo výške do 9 m.

27. Nebolo sporným, že predmetom súdneho prieskumu sú rozhodnutia správnych orgánov, ktoré sa týkajú „prebudovania“ existujúcej základňovej stanice vybudovanej na základe územného povolenia z roku 1995, a to vybudovaním nového RR bodu so stožiarom do výšky 26 m (vybudovaním telekomunikačného stožiara do výšky 26 m), montáž novej technológie rádiorелеového prenosu dát, osadenie novej parabolickej antény a vyhotovenie novej prevádzkovej inštalácie v mieste, kde bola umiestnená, na základe územného rozhodnutia z roku 1995 základňová stanica s telekomunikačným stožiarom do výšky 9 m. Taktiež nebolo sporným, že územné rozhodnutie z roku 1995 bolo vydané na dobu určitú, na dobu 10 rokov, po ktorej mal byť 9 m telekomunikačný stožiar odstránený.

28. K jednotlivým sťažnostným bodom kasačný súd uvádza nasledovné:

29. K tvrdeniam sťažovateľa o nedostatočnom vyhodnotení a zdôvodnení verejného záujmu žalobcu na digitalizácii spoločnosti v bode 70 rozsudku, kasačný súd konštatuje, že hodnotenie súdu je potrebné vyhodnocovať v kontexte a s obsahom predchádzajúcich bodov rozsudku (68 až 69) a v kontexte s obsahom rozsudku ako celku, vo väzbe na dôvody, ktoré uviedli správne orgány v rozhodnutí žalovaného a prvostupňovom správnom rozhodnutí k otázke verejného záujmu.

30. Práve v bode 69 rozsudku sa k tejto žalobnej námietke, aj sťažnostnej námietke, kasačný súd vyjadruje, keď vychádza a súhlasí s názorom správnych orgánov, čo sa týka vyhodnotenia verejného záujmu na digitalizácii a jeho porovnania testom proporcionality s verejným záujmom prezentovaným spoločnosťou na zachovaní kultúrneho dedičstva a akceptuje závery správnych orgánov v rozhodnutiach vydaných v inštančnom postupe, čo sa týka hodnotenia testu proporcionality (bod 69 a 70 rozsudku vo väzbe na bod 40 rozhodnutia žalovaného). S týmto záverom správneho súdu, ako aj závermi vyjadrenými v rozhodnutí žalovaného, v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, sa kasačný súd stotožňuje a súhlasí so zdôvodnením rozsudku správneho súdu, ktoré považuje za dostatočné.

31. Námietku žalobcu o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia krajského súdu kasačný súd nepovažuje za dôvodnú, nakoľko ako už bolo mnohokrát judikované, v odôvodnení je potrebné objasniť skutočnosti, ktoré majú pre vec podstatný význam. Ak mal krajský súd za to, že z administratívneho a súdneho spisu jednoznačne vyplýva, že je nedôvodná a túto skutočnosť uviedol v svojom rozsudku, samozrejme s odvolaním sa na skutkové zistenia a právne posúdenie veci s ich hoc aj stručným ozrejmnením, nevidí Najvyšší súd Slovenskej republiky dôvod na zrušenie rozsudku, s ktorým sa skutkovo a právne stotožňuje. V opačnom prípade by bol narušený princíp hospodárnosti a rýchlosti súdneho konania.

32. V tejto súvislosti Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m.m. IV.ÚS 112/05, I.ÚS 117/05).

33. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/04). Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd v čl. 6 ods. 1 zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje ale žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I.ÚS 52/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich bude v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníkov konania.

34. Kasačný súd súhlasí aj s právnym posúdením veci krajským súdom (body 89 až 93 rozsudku) a s názorom správneho súdu, že pri konaniach a rozhodovaní podľa zákona č. 50/1976 Zb. je potrebné aplikovať úpravu, aj špecifiká (napr. aj pojmov) upravené v zákone č. 50/1976 Zb. ako *lex specialis* vo vzťahu k úprave pojmov v zákone č. 351/2011 Z.z., na ktoré žalobca v správnej žalobe ako aj v kasačnej sťažnosti poukazoval a nimi argumentoval.

35. Právnym posúdením veci je analytická činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadnosť fakticky zisteného skutkového stavu. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, pričom nielen situácia „*res iudicata*“ tvorí rozhodovaciu prekážku, ale aj ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu ako relevantný precedens v súlade s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky vytvára zákonodarcom akceptovanú rozhodovaciu prekážku.

36. Vo vzťahu k dôvodu kasačnej sťažnosti, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci musí kasačný súd s prihliadnutím na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) zdôrazniť, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g/ SSP vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t.j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

37. V súvislosti s uvedeným kasačný súd konštatuje, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu nezistil nedostatky právneho posúdenia v merite veci.

38. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť žalovaného neobsahuje žiadne právne relevantné námietky, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

39. Vo vzťahu k uvedenému je potrebné potom aj hodnotiť argumentáciu žalobcu v bode 2 kasačnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ poukazuje na nesprávne právne posúdenie veci a zdôrazňuje úpravu elektronickej komunikačnej siete a verejnej elektronickej komunikačnej siete v § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 4 zákona č. 351/2011 Z.z. a argumentáciu sťažovateľa, že základňová stanica je vedením elektronickej komunikačnej siete a na jej zhotovenie sa stavebné povolenie nevyžaduje, s poukazom na § 43a ods. 3 písm. h/ zákona č. 50/1976 Zb.

40. Správny súd sa v bode 91 rozsudku dostatočne vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa (uvedenou aj v správnej žalobe) a na to nadväzujúcou argumentáciou v bodoch 92 a 93 rozsudku správneho súdu, s ktorou sa kasačný súd v plnej miere stotožňuje a na ňu odkazuje, považuje za správnu. Podľa kasačného súdu správny súd vec správne právne posúdil, argumentami vyjadrenými v napadnutom rozsudku, v ktorom správny súd neakceptoval prednostnú aplikáciu ust. § 2 ods. 1, ods. 2, § 14 ods. 3 zákona č. 351/2011 Z.z. a § 56 písm. b/ stavebného zákona vo väzbe na § 43a ods. 3 písm. h/ stavebného zákona, ktorými argumentoval sťažovateľ v kasačnej sťažnosti a uvádzal ich v správnej žalobe, sa správny súd v bodoch 90 až 93 vysporiadal dostatočne, s týmto právnym posúdením sa kasačný súd stotožnil a je rovnako právneho názoru, že umiestnenie, o. i. v základňovej stanici nového 26 m vysokého telekomunikačného stožiaru - inžinierskej stavby, upravenej (§ 43a ods. 3 písm. h/ zákona č. 50/1976 Zb.) nie je vedením elektronickej komunikačnej siete, keď správne orgány boli povinné pri konaní a rozhodovaní o žiadosti žalobcu, postupom podľa zákona č. 50/1976 Zb. aplikovať právnu úpravu, vrátane pojmovej úpravy zákona č. 50/1976 Zb. ako lex specialis pred právnou úpravou, vrátane úpravy právnych pojmov zákona č. 351/2011 Z.z. Preto s poukazom na ust. § 54 ods. 1, § 55 ods. 1, § 55 ods. 2 písm. g/ a § 58a ods. 1a zákona č. 50/1976 Zb., vo väzbe na vymedzenie pojmov v § 43a ods. 3 písm. h/ stavebného zákona a úpravu § 56 zákona č. 50/1976 Zb. nie je možné dospieť k záveru, že na vybudovanie nového RR bodu, čo si vyžadovalo vybudovanie nového telekomunikačného stožiaru výšky 26 m a na montáž novej technológie rádiorелеového prenosu dát a osadenie novej parabolickej antény a vyhotovenie novej prevádzkovej elektroinštalácie na mieste, kde na základe územného rozhodnutia z roku 1995 bola umiestnená existujúca základňová stanica BB-KOR s telekomunikačným stožiarom do výšky 9 m, na dobu určitú - 10 rokov, nebolo potrebné vydanie stavebného povolenia. V danom prípade zo skutkových okolností veci jednoznačne vyplýva, že územné rozhodnutie z roku 1995, od ktorého odvodzoval sťažovateľ relevantnosť umiestnenia nového telekomunikačného stožiaru vo výške 26 m, bolo vydané v roku 1995 na dobu určitú, 10 rokov, týkalo sa umiestnenia telekomunikačného stožiaru do výšky 9 m, ktorý mal byť demontovaný a nahradený tak ako vyplýva z obsahu administratívneho spisu a žiadosti žalobcu, novým telekomunikačným stožiarom do výšky 26 m a novou prislúchajúcou technológiou, slúžiacou k prevádzkovaniu, nielen nového telekomunikačného stožiaru, ale vybudovaného nového RR bodu, novej základňovej stanice v zastavanom území obce.

41. Na uvedené skutkové okolnosti veci nie je možné aplikovať ust. § 55 ods. 2 písm. g/ zákona č. 50/1976 Zb., ktorý upravuje, v ktorých prípadoch postačí ohlásenie stavebnému úradu, čo skutkové okolnosti prejednávanej veci, ust. § 55 ods. 2 písm. g/ nenapĺňujú. Zo skutkových okolností veci je preukázané, že základňová stanica, ktorá bola umiestnená na základe územného rozhodnutia z roku 1995, s telekomunikačným stožiarom do výšky 9 m, fakticky mala byť odstránená a nahradená novým telekomunikačným stožiarom do výšky 26 m, vybudovaním nového RR bodu, montážou novej technológie rádiorелеového prenosu dát, osadením novej parabolickej antény a vyhotovením novej prevádzkovej elektroinštalácie. V tomto kontexte nie je možné konštatovať, že došlo k výmene alebo doplnení telekomunikačného zariadenia osadeného na základe územného rozhodnutia z roku 1995, ani že by došlo k zmene už existujúcej stavby. Preto kasačný súd zdôrazňuje, s poukazom na úpravu

povoľovania stavieb, zmien stavieb a udržiavacích prác podľa zákona č. 50/1976 Zb. (§ 54 ods. 1, § 55 ods. 1 a znenie § 55 ods. 2), úpravu § 58a ods. 1 písm. a/ bolo potrebné vydanie nového stavebného povolenia a nepostačovalo ohlásenie stavby, tak ako argumentoval sťažovateľ.

42. Pokiaľ žalobca tvrdil, že rozsudok správneho súdu síce má 21 strán, ale nie je vo vzťahu k žalobným bodom riadne zdôvodnený, kasačný súd sa po oboznámení s obsahom súdneho, administratívneho spisu a odôvodnením rozsudku správneho súdu nestotožnil s názorom sťažovateľa, má za to, že argumentácia, zdôvodnenie rozsudku správneho súdu reflektuje na argumenty uvádzané žalobcom v jednotlivých žalobných bodoch, keď správny súd zrozumiteľne, určite a argumentačne, presvedčivo a jednoznačne uvádza právne a skutkové závery, na základe ktorých dospel k názoru, že správna žaloba a jej žalobné body žalobcu - sťažovateľa, nie sú dôvodné.

43. Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že nedošlo k poskytnutiu ochrany dobromyseľne nadobudnutých práv, s prihliadnutím na územné rozhodnutie z roku 1995, kasačný súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku správneho súdu a dodáva, že nie je možné dobromyseľne nadobudnúť práva podľa zákona č. 50/1976 Zb. z postupov, opatrení a rozhodnutí vecne a miestne príslušných správnych orgánov, ktoré boli následne vyhodnotené ako nezákonné (v konaní o opravných prostriedkoch, o proteste prokurátora v súdnom prieskume a pod.), navyš, keď právny inštitút „dobromyseľnosti nadobudnutých práv“ nie je súčasťou úpravy zákona č. 50/1976 Zb. Inštitút dobromyseľnosti neobsahuje právna úprava, podľa ktorej správne orgány rozhodovali (§ 60 a nasl. zákona č. 50/1976 Zb.) vo väzbe na zákonné ustanovenia aplikované podľa zákona č. 351/2011 Z.z. Navyš nie je možné dobromyseľnosť odôvodňovať od územného rozhodnutia, ktoré bolo vydané na dobu určitú. Preto kasačný súd sa stotožnil, vo vzťahu k tejto sťažnostnej námietke, s dôvodmi rozsudku správneho súdu v bode 94.

44. K ďalšej sťažnostnej námietke, kasačný súd poukazuje na bod 84 rozsudku správneho súdu. Správne orgány boli povinné konať a rozhodnúť na základe územného plánu platného a účinného v čase konania a rozhodovania správnych orgánov. Pokiaľ správne orgány aplikovali ustanovenia územnoplánovacej dokumentácie, platnej a účinnej v čase rozhodovania správnych orgánov, tak tento postup je súladný so zákonom a pre posúdenie veci je irelevantné, aká bola v platnosti územnoplánovacia dokumentácia v čase začatia konania žalobcu o žiadosti na vydanie stavebného povolenia (predtým ohlásenia stavby).

45. Tento postup napĺňa základné pravidlo správneho konania, zásadu materiálnej pravdy. Argumentácia žalobcu v sťažnosti, že územný plán si obec nechala vypracovať až v roku 2017, teda 3 roky potom, ako bola povinná rozhodnúť o žiadosti žalobcu na vydanie dodatočného stavebného povolenia a že takto obec postupovala v snahe „poškodiť“ žalobcu, nevyplýva z obsahu súdneho spisu, nebola preukázaná rozhodnutiami iných kompetentných orgánov (napr. orgánov činných v trestnom konaní, resp. iných orgánov), ostala v rovine tvrdení, keď opätovne kasačný súd zdôrazňuje, že pre konanie a rozhodovanie správnych orgánov bolo potrebné aplikovať skutkový stav, ktorý tu bol v čase rozhodovania správnych orgánov (§ 140 zákona č. 50/1976 Zb. vo väzbe na ust. § 46 zákona o správnom konaní v spojení so základnými pravidlami správneho konania upravenými v § 3 ods. 5 zákona o správnom konaní - zásada materiálnej pravdy).

46. Vzhľadom na uvedené vyhodnotil kasačný súd aj túto sťažnostnú námietku sťažovateľa ako nedôvodnú.

47. Sťažovateľ poukázal na znenie § 62 ods. 4 stavebného zákona a skutočnosť, že podľa neho uskutočnením stavby nemohol byť ohrozený verejný záujem chránený týmto zákonom a osobitnými predpismi alebo sa nemohlo neprimerane obmedziť či ohroziť právo a právom chránené záujmy účastníkov vo väčšom rozsahu, než sa počítalo v územnom konaní. V tomto smere kasačný súd opätovne konštatuje, že pre umiestnenie stavby žalobcu nepostačuje existencia výlučne len územného rozhodnutia z roku 1995, vzhľadom na skutkové a právne aspekty prejednávanej veci bolo potrebné konať a rozhodovať o žiadosti sťažovateľa, stavebníka, na vydanie stavebného povolenia. V tomto

kontexte treba konštatovať, že správne orgány oboch stupňov sa dostatočne venovali a zdôvodnili existenciu verejného záujmu na strane stavebníka, ktorý prezentoval dôvodom nutnosti digitalizácie v budúcnosti ako verejným záujmom, ktorý bol na strane sťažovateľa v porovnaní v teste proporcionality, so záujmami SR, na zachovaní kultúrneho dedičstva a vyhodnocovaním skutočností, či povoľovaná stavba ovplyvňuje (neovplyvňuje) a v akej miere, vidiecky charakter obce a či je aj v súlade so záväznými podmienkami ochrany vidieckeho priestoru, vyplývajúcej z územnoplánovacej dokumentácie VÚC Banská Bystrica na podmienky obce Kordíky a územného plánu obce Kordíky z roku 2017.

48. Zo závermi testu proporcionality označených verejných záujmov sa stotožnil nielen správny súd, ale sa s ním stotožňuje aj kasačný súd a záverom konštatuje, že v konaní nebolo preukázané, že povolenie uvedenej stavby je v súlade s územnoplánovacou dokumentáciou platnou a účinnou v čase rozhodovania správnych orgánov.

49. Kasačný súd záverom konštatuje, že verejné záujmy „nestoja“ samostatne, ale kooperujú súčasne, čo znamená, že pri posudzovaní jednotlivých verejných záujmov, porovnaním v teste proporcionality, je potrebné konkrétne ich vyhodnocovať vo vzťahu ku skutkovým a právnym okolnostiam konkrétnej prejednávanej veci a účinným testom proporcionality vyhodnotiť, ktoré z aspektov hodnotených verejných záujmov) prevyšuje.

50. Na základe uvedených skutočností dospel kasačný súd k záveru, že kasačný sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná, preto ju postupom podľa § 461 SSP zamietol.

51. Sťažovateľ nemal v kasačnom konaní úspech, nevzniká mu právo na náhradu trov kasačného konania (§ 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 SSP a contrario). Žalovaný nepreukázal právo na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 1 v spojení s § 168 SSP) z uvedených dôvodov súd žiadnemu z účastníkov náhradu trov kasačného konania nepriznal.

52. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.